

Kresťanská nádej prameniaca z kríža

(spracované podľa katechézy Pápeža Františka z 12. apríla 2017)

Keď Ježiš vstupoval do Jeruzalema, ľud do neho vkladal mnohé nádeje: zázraky a veľké znamenia, dôkazy moci či oslobodenie od nepriateľskej okupácie. Kto by si dokázal predstaviť, že onedlho Ježiš bude ponížený, odsúdený a ukrižovaný? Pozemské nádeje sa pred krížom rúcajú. My však veríme, že naša nádej sa rodí práve v Ukrižovanom. A práve preto, že pozemské nádeje sa pred krížom rúcajú, rodia sa nové nádeje; tie, ktoré trvajú naveky. Nádej, ktorá sa rodí z kríža je úplne iná, odlišná od tých pozemských.

Aká je to nádej, môžeme pochopiť, keď sa zamyslíme nad Ježišovými slovami pri vstupe do Jeruzalema: „*Ak pšeničné zrno neodumrie, zostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu*“ (Jn 12,24). Zamyslíme sa nad zrnkom, ktoré padne do zeme. Ak ostane uzavreté v sebe, neudeje sa nič; ale ak praskne, otvorí sa a tak dá život rastline; a rastlina dá ovocie.

Keď Ježiš priniesol na zem novú nádej, urobil to presne takto: stal sa maličkým, maličkým ako zrno; zanechal svoju nebeskú slávu, aby prišiel medzi nás. Aby priniesol ovocie, Ježiš žil lásku dokonalým spôsobom, nechal sa „rozdrobiť“ smrťou, ako zrno, ktoré sa nechá rozdrobiť v zemi. Práve tam, v najextrémnejšom okamihu poníženia – ktorý je zároveň najvyšším okamihom lásky – vzkĺčila z kríža nádej. Pozri na Ukrižovaného Krista. Od neho príde nádej, ktorá sa viac nestratí a pretrvá do večnosti. Táto nádej vyklíčila vďaka sile lásky: pretože „*láska všetko dúfa, všetko vydrží*“ (1Kor 13,7). Táto Láska obnovila všetko, čo zasiahla. Takto Ježiš premenil náš hriech na odpustenie, smrť na vzkriesenie, strach na dôveru. Preto sa na kríži stále sa rodí naša nádej; preto Ježiš môže každú našu temnotu premeniť na svetlo, každú porážku na víťazstvo, každé sklamanie na nádej. Nádej prekonáva všetko, pretože sa rodí z lásky Ježiša, ktorý sa stal akoby zrnkom pšenice v zemi; zomrel, aby nám dal život a z tohto života plného lásky pochádza nádej.

Keď sa rozhodujeme pre Ježišovu nádej, objavujeme víťazný spôsob života: život zrnka na spôsob pokornej lásky. Neexistuje iný spôsob, ako poraziť zlo a dať svetu nádej. Zdalo by sa, že je to logika prehry – pretože kto miluje, stráca moc, daruje seba samého, vzdáva sa. No v skutočnosti logika zrnka, ktoré odumiera, logika pokornej lásky, je Božím spôsobom – a len tento spôsob prináša ovocie. Poznáme to: vlastniť vždy znamená chcieť viac: stále viac, ďalšie a väčšie... a nikdy nebudeme spokojní. Čím viac máš, tým viac chceš. Pažravce sa nikdy nenasyti. Ježiš hovorí jasne: „*Kto miluje svoj život, stratí ho*“ (Jn 12,25). Si pahlný, máš mnoho vecí, ale... všetko stratíš; aj tvoj život. Kto miluje a žije pre svoje záujmy, nasycuje sa iba sebou a stráca. Kto je ochotný slúžiť, žije božím, víťazným spôsobom, zachraňuje seba aj iných. Stáva sa zrnkom nádeje pre svet. Je krásne pomáhať a slúžiť, hoci je to únavné. Ale taký je život a srdce sa takto naplňa radosťou a nádejou. Keď idú spolu láska a nádej, plynú z nich služba a darovanie.

Pravá láska ide cez kríž a obeť. Kríž je povinný prechod, ale nie to cieľ; je to cesta: cieľom je sláva, ktorá sa zjavuje v Pasche. Ježiš používa krásny obraz: „*Keď žena rodí, je sklúčená, lebo prišla jej hodina. Ale keď porodí, hneď zabudne na bolesť pre radosť, že prišiel na svet človek*“ (Jn 16,21). Život máme darovať, nie ovládať. Tak, ako to robia matky: trpia, ale potom sa radujú, sú šťastné, pretože darovali život. Láska privádza život na svetlo a dáva zmysel aj bolesti. Láska je hnacou silou, ktorá posúva vpred našu nádej. Otázka pre každého z nás: „*Milujem? Naučil som sa milovať? Učím sa každý deň milovať viac?*“

Nechajme sa v týchto dňoch lásky objasniť Ježišovým tajomstvom, ktorý nám ako zrno dáva život tým, že odumiera. Kontemplujme Ukrižovaného, prameň nádeje. Tak pochopíme, že dúfať s Ježišom znamená naučiť sa vidieť v zrnku celý strom, Paschu v kríži, život vo smrti.

Napokon nám Pápež František dáva „domácu úlohu“: Zastavme sa pred Ukrižovaným; isto má každý z nás doma kríž. Dobré nám to padne. Pozrime sa na neho a povedzme mu: „*S tebou nič nie je stratené. S tebou môžem vždy dúfať. Ty si moja nádej.*“